ZESDE JAARGANG

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

KUIFJE

17

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

De avonturen van DZIDZIRI

(Zie blz. 6.)

Het vendel moet marcheeren

Het vendel moet marcheeren
Want Vlaand'ren is in nood.
Sint Joris geef ons kleeren
Geef ons soldij en brood.
Dat wij geen koude lijden,
geeft ons de boer zijn wijn,
zijn wolhemd en zijn duiten,
dat kan geen zonde zijn!
Marcheer, landsknecht, marcheer!

Wij slikken stof bij 't wand'len
Verstomd zijn lied en lach,
de keizer slikt heel Vlaand'ren,
hij heeft een sterke maag.
Hij denkt al onder 't kauwen
aan nieuwe roem en eer,
thuis weent een blonde vrouwe
als ik niet wederkeer.
Marcheer, landsknecht, marcheer!

De tamboer slaat parade
Sint Joris, sterke held,
bescherm ons in genade,
het vendel trekt te veld.
De pijper wil niet fluiten,
wij trekken stil en stom
Over die groene heide
opwaarts naar Berg op Zoom.
Marcheer, landsknecht, marcheer!

* Dit lied werd gezongen door de landsknechten in de tweede helft van de XVIe eeuw.

ONZE BRIEVENBUS

Gustaaf van den Eynden, Schaarbeek. — Onze bon plaatsen is een echt probleem! De laatste keren werd hij niet meer ingelast op blz. 2, op aanvraag van talrijke lezers die vonden dat de voorpagina hierdoor geschonnen werd. Jij knipt niet graag in de artikels, wat ook weer verstaanbaar is. In ieder geval zullen we je suggestie in overweging nemen. Met een stevige handdruk.

Jozef Somers, Mechelen. — Met veel belangstelling heb ik je pennevruchten gelezen. 'k Vond het humoristisch en schrijf je daarover nog persoonlijk. Beste groeten voor jou en alle vrienden uit de buurt!

Herman Verschueren, Consciencestraat, 43, Vilvoorde, is een verwoed postzegelverzamelaar. Wie wil postzegels met hem ruilen?

NA « DE BRONZEN SLEUTEL » nemen Lambik, Suske en Wiske ons mee voor een reeks fantastische en gloednieuwe avonturen! Lees weldra in « KUIFJE » het nieuwe verhaal van Willy Vandersteen: **« DE TARTAARSE HELM »**

De Adelaars. — Modelluchtvaart-enthousiasten van 14 tot 18 jaar uit Antwerpen en omgeving, wordt lid van de modelluchtvaart-groep « De Adelaars ». De club heeft tot doel, het beoefenen en bevorderen van modelluchtvaart. Voor inlichtingen en inschrijvingen: Secretariaat, Osystraat, 21, Donderdags na 19 u., of L. Leemstraat, 65, Vrijdags tussen 18 en 20 uur.

KUIFJE — *Administratie, Redaktie en Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur:* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij:* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

Lang marsjeerde Walter op zoek naar het avontuur. Hij was blij ondanks de onzekere toekomst...

Eindelijk kwam hij aan een groot bos.

Heel dapper ging hij het woud in...

Plotseling hoorde hij een zonderling geluid en hij bleef staan...

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan en zijn kleine vriend, Koen, werden door de vrijbuiters van het Heksenbos gevangen genomen. Ridder Jan beukt echter de deur van hun cel in en beide vrienden vluchten het bos in...

(Wordt voortgezet.)

EEN KIJKJE IN DE FANTASTISCHE DIERENWERELD

DIEREN zijn dom! Niet waar, zeg ik en ik zal het jullie ook bewijzen!

De eigenaar van een poedelhond lei op zekere dag zeven of acht gepolijste stenen op de grond die absoluut dezelfde vorm en dezelfde grootte hadden, maar niet even zwaar wogen. Hij riep zijn hond, toonde hem een steen en zei : « Dat is de lichtste steen. » Daarna greep hij een tweede en zei : « Dat is de zwaarste. » Na enkele oefeningen kon de hond de zwaarste zowel als de lichtste steen halen, wanneer men hem dit gebood, en nooit vergistte hij zich, want hij woog de stenen vooraleer hij er een meenam.

Hieruit mogen we dus besluiten, dat de honden ook een denkbeeld hebben van het gewicht, zelfs al kunnen ze dit noch met oren, ogen of neus onderscheiden!

EEN EZEL MET ZIN VOOR HUMOR

DE ezel van Tatihoe stond op een grote weide tussen hoge muren ingesloten. De poort van de weide stond dikwijls op een kier en gaf toegang tot een uitgestrekte tuin met heerlijk groene, malse graszoden. Onze ezel liet dan ook nooit een gelegenheid voorbij gaan om dat Aards Paradijs binnen te dringen. Nu gebeurde het, dat de muur diende hersteld en de metser kwam om dit zaakje op te knappen. Men raadde hem aan de deur te sluiten om de ezel zijn wandelingtjes naar de tuin te beletten. Maar de ezel stoorde zich niet meer aan de gesloten deur, omdat hij met zijn tanden de klink kon omwringen. De metser grendelde de deur, maar het duurde geen week of de ezel wist de grendel terzijde te schuiven en de weg naar de lekkernij was weer vrij. Ten einde raad sloot de metser de deur telkens met de sleutel...

Meester Aliboron, zo heette de ezel, vond dit beneden alles en zon op wraak. De metser ontbeet iedere morgen in de weide en de dag, na de truk met de sleutel, stapte de ezel schijnbaar verstrooid langs zijn vijand en stootte diens wijnfles om. Jullie kunnen zich indenken hoe woedend de metser was! De ezel slenterde eigenwijs verder en keek zo spottend, dat de metser zich afvroeg of die fles wel « per ongeluk » omgestoten was?

De volgende morgen zette de metser zich weer op het gras met de fles naast zich, doch lette er wel op deze na iedere dronk opnieuw te kurken. De ezel haalde weer zijn trukje uit, maar was hoogst verbaasd toen hij merkte dat er geen wijn uit de fles liep. Na een dag of twee begreep hij dat er van tactiek moest veranderd worden. Terwijl de metser zijn brood rustig kauwde, sloop de ezel stil naderbij, ontkurkte de fles met een meesterlijke schop en verwijderde zich dan op een drafje! De metser werd purper-rood van woede en de ezel lachte in zijn baard. De geschiedenis vertelt jammer genoeg niet hoe dit duel is afgelopen...

DE KRIJGSLIST VAN REINTJE

DAT Reintje uiterst geslepen is, weten we reeds lang, maar we vergeten soms dat de vossen die thans leven, laat ons zeggen de moderne, nog even slim zijn als hun beroemde voorrader. Allan Devoe vertelt over een vos die, op de hielen gezeten door een groep jagers, aan de dood ontsnapte dank zij een handige krijgslist. Bij de troep honden, die de jagers vergezelden, was er een jonge, nog niet afgerichte terrier. De vos liep over 'n vlak terrein en zou zeker neergeschoten zijn, indien hij niet op het laatste nippertje deze jonge hond had bemerkt. De vos liep naar de terrier, besnuffelde hem, duwde hem op de grond en voerde er dan een reeks gekke sprongen mee uit. De jonge hond vroeg natuurlijk niet beter dan te spelen en begon met de vos te zottebollen, dat het een aard had. Ze speelden krijgertje, rolden en bolden door en over mekaar op de grond, zodat men niet wist wie de vos en wie de hond was en... geraakten zo steeds verder van de jagers en vlak bij een rivier. De vos, die het spel doelbewust leidde, wist dat de jagers niet durfden schieten uit vrees de hond te raken. Plotseling dook hij het water in en ontsnapte...

DE KAST EN DE LADDER

DE papegaai is een slimmerd, dat wordt algemeen erkend, maar thans ga ik jullie toch een historie vertellen die veel krasser is dan al wat jullie over deze vogel hoorden!

Men wees de papegaai een klein kastje dat aan de muur hing, waarin men de zaden bewaarde die de vogel graag at en zei : « kast ». Het duurde niet lang of de papegaai had het beet en kraaide luid : « kast! » Dan noemde de eigenaar van de papegaai enkele voorwerpen die het kastje omringden, ondermeer een kleine ladder. Acht dagen later zei de papegaai ook « ladder » en riep « klimmen », iedere keer er iemand op het laddertje steeg om voedsel uit de kast te halen.

Op zekere dag hing men de kast zo hoog, dat ze bijna de zoldering raakte en de kleine ladder werd bij een hele boel andere voorwerpen in de hoek gezet.

De papegaai merkte dat zijn eten veel hoger hing dan gewoonlijk, en dat zijn meester er niet meer aan kon. Hij wist ook, dat men op de ladder moest klimmen om in het kastje te kunnen. Om aan zijn geliefkoosd zaad te geraken, slaagde de papegaai er in zijn meesters duidelijk te maken hoe ze bij de kast moesten komen. De eerste dag was het echter nog niet zo ver. De tweede dag gaf onze papegaai op heftige wijze lucht aan zijn ontevredenheid, omdat hij alleen gierst kreeg en geen hennepzaad, daar dit in het kastje tegen de zoldering hing. Hij rukte aan de tralies en schreeuwde : « Kast! Kast! Kast! » Plotseling blikte hij naar de hoek van de kamer, zag het laddertje staan en er ging hem een licht op... « Ladder! Klimmen! Kast! », schreeuwde hij.

Wat denken jullie over zo'n papegaai, vrienden? Hij kan niet alleen redeneren, maar slaagde er in zijn gedachten in duidelijk verstaanbare woorden uit te drukken.

En zeggen dat er mensen zijn die durven beweren dat dieren geen verstand hebben...

Zie ook « KUIFJE » nr 11.

De GIEREN der ZEE

Marc en Denis zijn vertrokken voor een nachtelijke visvangst en ontmoeten een geheimzinnige duikboot nabij het wrak van een yacht...

Nieuwsgierig werpen de jongens het anker uit en stappen naar het wrak...

Doch plotseling...

De twee jongens gehoorzamen...

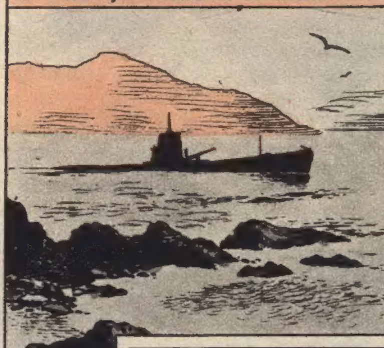

Maar op het wrak...

Stil en geheimzinnig als een spookschip glijdt de duikboot terug in het water en verdwijnt weldra in de nacht...

Marc en Denis hebben gedaan alsof ze zich verwijderden, maar hebben hun sloep achter een klip verborgen. Ze roeien thans terug naar 't wrak...

Een poosje later stappen de twee vrienden weer aan boord en roeien de Zeemeeuw naar de haven van Bonifacio. Plotseling...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in Afrika. Dzidziri, die de reis als clandestien passagier heeft meegemaakt, bracht het er levend af. Hij wil Sophie, die in handen van de Bama-Fantous viel, redden, doch wordt zelf gevangen genomen...

MOEHOE !...

EEN gehuil dat niets menselijks had :

— Moehoehoehoe...

Met een verbazende kracht werd die kreet uitgestoten en hij weerkaatste lang onder het bladerengewelf. De Bama-Fantous schenen als aan de grond genageld van schrik en Dzidziri steeg snel hoger zonder de handen te bewegen !

Eerst geloofde hij de speelbal van zijn verbeelding te zijn, maar neen, hij vergistte zich niet. Hij zag dat de begane grond zich steeds verder verwijderde, dat zijn vijanden daar machteloos stonden en hij bemerkte ook - helaas ! - dat de afstand tussen Sophie en hem steeds groter werd. De liaan waaraan hij zich had vastgeklampt werd naar de nok van de boom getrokken...

Op het ogenblik dat Dzidziri een tak bereikte zo dik als een mansdij, wendde hij de blik af van het schouwspel onder hem en keek omhoog. En wat hij zag deed hem de ogen sluiten...

Een gezicht ! Een monsterachtig gezicht. De trekken van dit gezicht met de diepe rimpels, ruwe, platte vlekken, en een afschuwelijke mond waarin vier gele hoektanden zichtbaar waren, hadden nochtans iets menselijks.

Dzidziri dwong zichzelf te kijken. Een gorilla ? Neen, het was geen gorilla, doch een reusachtige, zwarte, behaarde chimpansee. Nu was Dzidziri de gevangene van een chimpansee, want hij was het die de liaan had opgetrokken tot in de nok van de boom en het was ook deze chimpansee die de schrikwekkende kreet had uitgestoten...

Een chimpansee met reusachtige armen, een perkamenten gezicht omlijst door een dikke ringbaard en vooruitgestoken borst. Een chimpansee op wiens dikke lippen een soort grijnslach speelde toen hij Dzidziri naar zich toe trok.

Weerstand bieden ? Wat kon men op zulke hoogte ondernemen ? Zich uit de voeten maken ? Hoe zou hij daartoe in staat zijn geweest ? Het dier zou hem dadelijk ingehaald hebben. En betekende terug aan de voet van deze boom geraken niet opnieuw in de handen van de Bama-Fantous vallen ?

— Dus, m'n kleine Dzi, tracht te glimlachen...

— Wat denk je ervan, lelijkerd ?

De trillende handen van de chimpansee hadden Dzidziri gegrepen en schrijlings op een tak gezet. Met zijn koude vingers betastte hij langzaam Dzidziri's wangen, woelde in zijn haar en trok er aan.

— Hola, vriend, het zit vast, hoor ! protesteerde Dzi. Als je lust hebt om Tarzan met mij te spelen, mag je niet vergeten dat je me geen pijn mag doen, begrepen, m'n zoon ?

Stilaan herwon de jongen zijn spotlustige zelfzekerheid en vergat het tragische van de situatie. Het dier scheen, tot hiertoe ten minste, geen moordplannen te koesteren. Doch, wat ging er precies om in die stompe hersenen ?

Plotseling zoefde er met schril gefluit een pijl langs hun oren.

— Moehoehoehoe, gromde de aap. Hij verloor dadelijk alle belangstelling voor Dzidziri en deze had nog juist de tijd zich aan een tak vast te klampen om niet naar beneden te tuimelen. De chimpansee had nog slechts één gedachte in het hoofd : zich wreken op de Bama-Fantous ! Hij rukte de pijl uit de boom, beet er op, brak ze en gooide de stukken op de grond. Zijn woede steeg nog. Hij greep alle vruchten die binnen zijn bereik lagen en begon er zijn vijanden methodisch mee te bombarderen.

En steeds opnieuw gorgelde uit zijn keel die wilde schreeuw die in zijn borstkas weerklonk als in een enorme trommel :

— Moehoehoehoe...

— Hé, zei Dzidziri, die het hele gedoe niet bijster prettig vond... Hé, Moehoe... (hij had de aap aldus gedoopt) blijven we hier nog lang hangen ? Ik wil je er geen verwijt van maken, doch erg comfortabel is het niet. Heb je geen huis in de omtrek ? Een bungalow, misschien ?... Modern uitgerust, natuurlijk... Waarop wacht je om naar je home terug te keren ?

— Moehoe, antwoordde de chimpansee.

Eigenlijk berokken je die Bama-Fantous niet veel leed en we zouden beter dekking zoeken, want je kunt nooit weten hoe het afloopt !

— Moehoe, herhaalde het dier.

— Je woordenschat is niet rijk, maar je bent accoord en dat is wel het bijzonderste...

Dzidziri kreeg de tijd niet zijn zin te voltooien, want de aap kreet nogmaals een energiek « Moehoe », greep de jongen in de lenden, alsof hij een pakje was, en haastte zich in recordtempo naar de boomkruin. Het licht was niet ver meer af. De zon straalde en Dzidziri sloot de ogen. Moehoe — vermits hij voortaan zo heette — zijn beschermer en schaker — Moehoe vloog langs de takken zonder zich te bekommeren om duizeligheid of een mogelijke valpartij. Hij greep een tak, een liaan of eender wat en het ging prachtig.

— Zeg, m'n beste, zouden we niet eens even op adem komen ? Die parochianen van daar beneden hebben ons nu reeds lang uit het oog verloren...

— Moehoe...

De gewone kreet ging gepaard met een soort korte lach en de aap bleef staan.

Vanuit hun observatiepost merkte Dzi dat het woud naar het Zuiden toe verder golfde. Langs de Noordkant hield het op en liep uit in het struikgewas en de brousse, waar hij geweest was met de Zonen van de Leeuw.

— Hé, Moehoe, waarom gaan we die kant uit ?... Ik zou tevreden zijn mijn oude vriend, de tovenaar Nomogo-Kooso, terug te zien. Met hem zou ik een strafexpeditie uitrusten en ik verzeker je, dat die Bama-Fantous er zouden van lusten... Neen, wil je niet ?...

— Moehoe...

— Domkop !... O, pardon, maak je niet boos, het is een vriendschapsterm ! Begrijp je niet dat ik een opdracht te vervullen heb ? Wat wil je met mij doen ? Ik heb nooit gehoord dat de chimpansees kannibalen waren...

— Moehoehoe...

— Laat me gerust met je « moehoe »... en laat eens eerst en vooral mijn haar los. Zo je wilt, geef ik je een lok als souvenir, maar die koude poten in mijn hals vind ik hinderlijk...

Dzidziri stond op en wilde zich verwijderen. Achter hem kraakten echter de takken en ritselden droge bladeren. De jongen voelde de onweerstaanbare greep van de aap die hem ingehaald had. Dzi zuchtte :

— Dank je, Moehoe, je bent een broer voor me, en schudde hem de arm.

Het dier bekeek zijn arm, greep de vingers van Dzi en schudde deze opnieuw. De aap lachte stil, het was alsof een grenzeloze vreugde hem vervulde. Dan richtte hij zich op en wees met zijn behaarde wijsvinger in de richting van het Zuiden. Hij liep met vaste tred doorheen de dichte loofmassa en Dzi volgde hem zo goed zo kwaad het ging. Soms wachtte de aap en wees de jongen de moeilijkste doorgangen om hem aldus te helpen.

— Moehoe, je bent geen broer... je bent een moeder.

Plotseling stopte hij, want doorheen de takken zag hij onder zich een soort zwart-grijs lint. Daar was het krokodillenmoeras.

— Hé, Moehoe... denk je niet dat we er in zouden kunnen vallen... ik ten minste ? De Bama-Fantous konden me niet vangen, maar de Bamas, zonder meer, zouden hun slag niet missen...

— Moehoe, riep de chimpansee.

Dzidziri begreep. Het moeras kronkelde hier voort onder het gewelf van de hoge bomen en het dier was ongemerkt tot in het dorp kunnen doordringen, omdat hij de luchtweg benutte ! Een liaan en een beetje koorddansen lieten de aap toe het moeras over te steken.

— Zachtjes aan, hé !

Protest hielp niet, want de chimpansee had hem reeds aan de nek gehangen, zoals hij ook met zijn apenjong op reis ging, greep met beide handen een liaan, trok er even aan, beproefde de stevigheid ervan, en met een krachtige ruk hing hij boven het ijle, boven het moeras...

Dzidziri sloot de ogen en klampte zich vast aan de ruige nek..

Dzidziri hing aan de nek van de chimpansee...

Volgende week :

EEN VLIEGTUIG !...

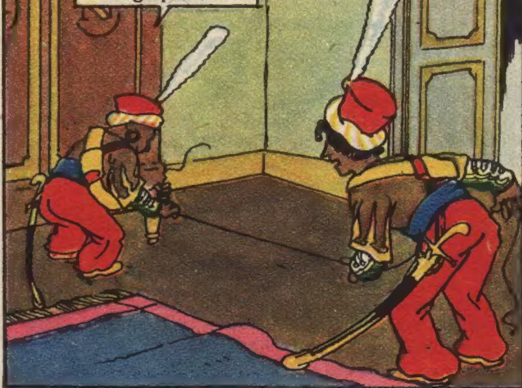
SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Roustan, eerste lijfwacht van Napoleon, bakte Hassan een lelijke poets. Onze vrienden zinnen op wraak...

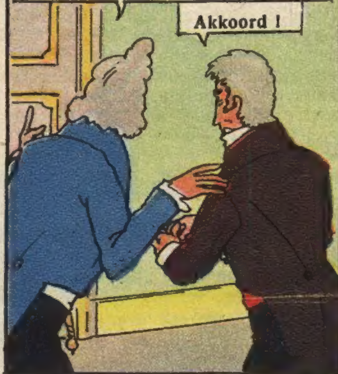

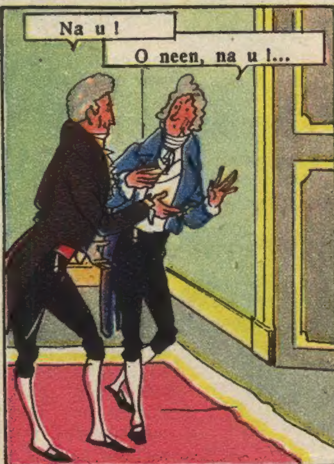

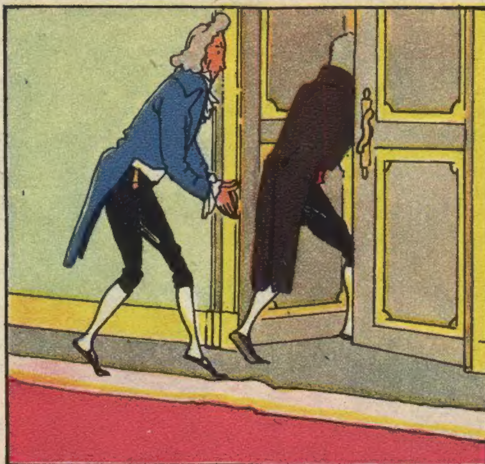

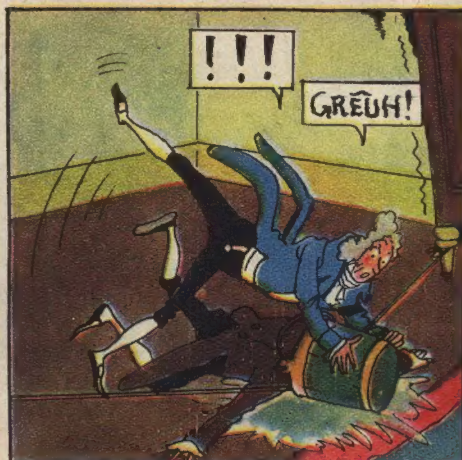

(Wordt voortgezet.)

De Hoogste

EEN VERHAAL VAN FR. D'ORGEVAL

LERTAIN schonk ons nogmaals een glas van de koele wijn uit Anjou, en bleef dan zwijgend bij het venster staan. Hij keek naar het machtig gebouwencomplex, dat zich uitstrekte enkele mijlen van Sao-Paulo en zijn eigendom was, alsof hij daar zijn herinneringen wilde zoeken...

— In die tijd, zo begon hij, zwierven Cartia en ik in de streek ten Noorden van de Matto-Grosso. De streek is ook thans heel schaars bewoond, dagen lang kun je gaan zonder een levende ziel te bespeuren, maar toen was het nog véél erger. Gedurende vier maanden hadden we geen andere menselijke wezens gezien dan een groep Indianen die opgeteerd werd door koortsen en een lepralijder, die als een kluizenaar leefde in een armzalige, zelfgemaakte hut.

Een beetje quinine en een paar zakjes maniokbloem was alles wat er van onze voorraad overbleef; we leefden van de jacht en de visvangst. Uitgeput en vermoeid daalden we de steile oever van een bergrivier af en zagen eensklaps een kei op ons toerollen, zo groot als het ei van een merel. De vorm van die steen trof me vooral en ik wees er naar. Mijn gezel raapte hem op en draaide hem verschillende malen rond in zijn hand. Ondanks de onzuiverheden die op de steen kleefden, flikkerde en flonkerde hij. Er was geen twijfel mogelijk ! We hadden het geluk dat aan geen drie stervelingen in een eeuw gegund wordt : een grote diamant te vinden ! Ja, we hadden wellicht de grootste diamant gevonden die men daar ooit ontdekt heeft...

Onze gastheer bekeek ons met een geamuseerd lachje. We waren geboeid door zijn verhaal en konden onze nieuwsgierigheid naar het vervolg moeilijk verbergen.

— O ja, ik spreek over Cartia, maar jullie kennen hem niet ! Hij was een Europeaan, zoals ik, en het scheen hem niet voor de wind te gaan toen ik hem voor de éérste maal ontmoette in een voorstad van Cuyaba. Cartia was mager en zwijgzaam. Als kapitaal bezat hij enkel een goed geweer, uithoudingsvermogen en de moed alle ongelukken en leed te verdragen zonder klagen. Later heb ik deze deugd vaak bewonderd... Maar, blijven we bij onze steen.

Jullie denken natuurlijk dat hij het begin van mijn fortuin was en daarin hebben jullie niet helemaal ongelijk, alhoewel die diamant er toch slechts onrechtstreeks bij betrokken was. Toen we hem vonden, dwaalden we in het oerwoud op zestig dagmarsjen van de beschaafde wereld, we kenden alle ontberingen en konden de schat die we in de hand hielden niet te nutte maken. En er was nog meer. Dagenlang zochten we tevergeefs meer stenen in die buurt, onze eerste geestdrift was bekoeld en die éne diamant schepte tussen ons een gevoel van vijandigheid.

Maanden lang hadden we samen alle gevaren getrotseerd en waren er slechts doorheen geworsteld, omdat we elkaar geholpen hadden. We waren vrienden, goeie vrienden, maar we waren uitgeput ,leefden op onze zenuwen en werden onophoudend door zware koortsen overvallen.

Ik was dikwijls vreselijk humeurig en mijn gezel verborg onder het masker van flegmatieke Noorderling dikwijls geweldige aanvallen van woede. Later vertelde hij me, dat hij vreesde gek te worden in dit moordend klimaat.

Over mekaars verleden wisten we niets af en die steen, die éne waardevolle diamant, maakte de verstandhouding niet beter. We wierpen met de dobbelstenen en het lot wou dat Cartia de diamant zou bewaren. Van dit ogenblik vergiftigde het wantrouwen ons leven.

We lagen naast elkaar en deden alsof we sliepen. Uren en uren bespiedde ik de minste beweging van mijn gezel. Ik ging zelfs zo ver het muskietennet terzijde te werpen om beter te kunnen zien. Al de gevleugelde insecten van het moeras en al de op bloed beluste spinnen konden gerust komen, de koorts die mijn laatste krachten verteerde, die me uitputte tot op de bodem, konden zij toch niet meer verhogen.

Ik sprak bij mezelf en bedreigde Cartia zodra hij zich bewoog :

— Je wilt vertrekken, hé ! Je laat me hier sterven om de diamant voor jou alléén te hebben... Loop ! Ga heen ! Meer dan twintig passen zul je toch niet kunnen doen, want m'n hand beeft niet meer als ik m'n geweer schouder !

Ik greep m'n wapen, drukte het tegen m'n wang.

Rustig liep Cartia dan naar het vuur, pookte het op en gooide er enkele blokken hout in. De vlammen sloegen hoog op en verlichtten de omtrek. Het hout knetterde en een verstikkende rook drong ons in neus en keel en pikte in onze ogen. Hij maakte meteen een einde aan de plagerijen van de muggen. Het gebeurde ook dat Cartia het niet zo kalm opnam, en met opgeheven vuist op mij toestormde.

Ik riep dan :

— Sla me dood ! Dadelijk ! Rek het niet langer, vermits je me toch...

Cartia vloekte tussen de tanden en draaide zich om. We spraken dan gedurende twee of drie dagen niet meer...

Deze nachtmerrie duurde drie weken, maar ik heb dit pas later geweten, want op het ogenblik zelf had ik geen flauw benul van de tijd.

Eindelijk kwamen we uit het donkere, versmachtende oerwoud en stonden we voor de uitgestrekte broesse. We besloten ze over te steken om aldus onze weg te verkorten. We konden nog slechts op zestig kilometers van een bewoond gebied zijn.

Na een lange, vermoeiende dagmarsj kwamen we inderdaad terug in de beschaafde wereld en... liepen de bende van de beruchte Lampeado op het lijf !

Ik hoef jullie toch niet te zeggen wie Lampeado was ? Het is een legendarische figuur geworden en was op het ogenblik van de feiten reeds opgeknoopt, evenals een deel van zijn volgelingen. Het overige deel van deze zware jongens was echter telkens ontsnapt aan de klopjachten van de gemotoriseerde politie en ze moordden en plunderden zoals in de beste dagen van hun grote hoofdman.

Cartia was even weggegaan om een stuk wild neer te leggen en ik zat bij het vuur. Ik keek niet op, toen ik stappen hoorde, want ik dacht dat het mijn gezel was. Plotseling voelde ik een hand op mijn schouder en voor ik het besefte, lag ik gekneveld op de grond. Ze doorzochten ons reisgoed, waarin ze natuurlijk niets vonden en namen me mee ! Ik weet niet waarom. Misschien hoopten ze een groot losgeld te krijgen...

Losprijs

GEILLUSTREERD DOOR A. WEINBERG

De nacht bracht ik door in het hoofdkwartier van de bandieten. Bij het eerste morgenkrieken kwam een spion melden dat er een patrouille van de zo gevreesde politie in de buurt zwierf. Er werd alarm geblazen, de bandieten grepen hun wapens en rugzak en ik dacht dat mijn laatste uur geslagen was. Sedert wanneer zouden de bandieten zich tijdens een aftocht om een zieke bekommeren ! Ik kende de volgelingen van Lampeado trouwens te goed, om te hopen dat ze me eenvoudig zouden achterlaten...

Een ogenblik dacht ik aan Cartia. Hij was er zeker in geslaagd zich buiten het vizier van de bandieten te houden en kon zich nu verheugen in het bezit van de diamant. Ja, de fabelachtige, grote diamant was voor hem alleen, want ik zou het niet lang meer trekken...

Nogmaals wenste ik Cartia naar de duivel en zie... daar zag ik hem plotseling uit het bos komen...

Cartia had geen haast. Hij slenterde zoals een Zondagswandelaar het zou doen. Twee bandieten met een revolver in de vuist vergezelden hem. De anderen hadden zich aan dit bezoek niet verwacht, want ze waren hoogst verbaasd en zelfs verschrikt.

Een van de schavuiten die Cartia vergezelde, stapte naar een man, die blijkbaar de aanvoerder van de vogelvrijen was, doch niet veel gezag scheen te hebben over zijn bende.

Ik zette m'n oren wijd open om iets van hun gesprek te snappen, maar tevergeefs. De nieuwe hoofdman wantrouwde het zaakje, dat was duidelijk. Eindelijk riep hij Cartia :

— Kom nader, doch haal geen grappen uit, want er staan twintig geweerlopen op je gericht !

En Cartia trad vooruit.

Wat een kerel toch ! Reeds dikwijls had ik zijn koelbloedigheid kunnen bewonderen, maar nog nooit waren de omstandigheden zo dramatisch geweest. Geen spier van zijn gelaat vertrok; hij had zelfs de moed te lachen en de hand te reiken aan die sinistere bandiet die hem met een revolver opwachtte.

Heel luid hoorde ik Cartia zeggen :

— Ik kom onderhandelen over de losprijs voor de gevangene.

— De losprijs ?... O ja ! Natuurlijk die losprijs... antwoordde de bendeleider, terwijl zijn kleine oogjes zenuwachtig links en rechts loerden, als verwachtte hij er zich ieder ogenblik aan daar enkele gendarmen te zien opdagen.

Daar alles rustig bleef, wilde hij onderhandelen.

— We willen veel geld... minstens twintig duizend peseta's.

Cartia haalde de schouders op, boog naar de grote chef toe en sprak met hem vlug en gedempt. Ik zag de ogen van de bandiet glinsteren van hebzucht.

— Spreek je de waarheid of wil je ons in een hinderlaag lokken, zei hij met zijn rauwe, verdragende stem.

— Pas op ! Je leven hangt er van af !

Maar Cartia antwoordde heel koel en zonder een zweem van ironie :

— We zijn hier onder mensen van eer, niet waar ? Heb ik je niet op je woord geloofd ? Er hangen daarbij twee levens af van m'n oprechtheid.

Tot mijn grote verbazing werd ik een paar ogenblikken later losgemaakt en tussen twee wachters in naar mijn reisgezel geleid, die pas toen mijn aanwezigheid scheen op te merken.

— Hoe maak je het, Lertain ? Ik hoop dat je geen al te slechte nacht hebt doorgebracht ? zei hij.

Was zo ontroerd en zo erg overstuur dat je geen al te slechte nacht hebt dooreens scheen te horen. Tussen gewapende wachters en gevolgd door de hoofdman stapten we het woud in. Ongeveer vijfhonderd meters verder, op een open plaats, beval Cartia halt te maken.

— Zweer je dat je mijn vriend in vrijheid stelt wanneer ik je het losgeld betaal ? El Bango, zweer je het bij de heilige Madonna ?

De bendeleider hief de hand in de hoogte en zwoer. Toen boog Cartia zich, schoof een steen weg en haalde onze kostbare, fonkelende diamant, héél het fortuin, te voorschijn : het was niet alleen mijn, maar ook zijn heel fortuin...

El Bango greep de steen, staarde er vol bewondering naar, kraaide als een kind, draaide zich toen om en zei met een breed, haast vorstelijk gebaar :

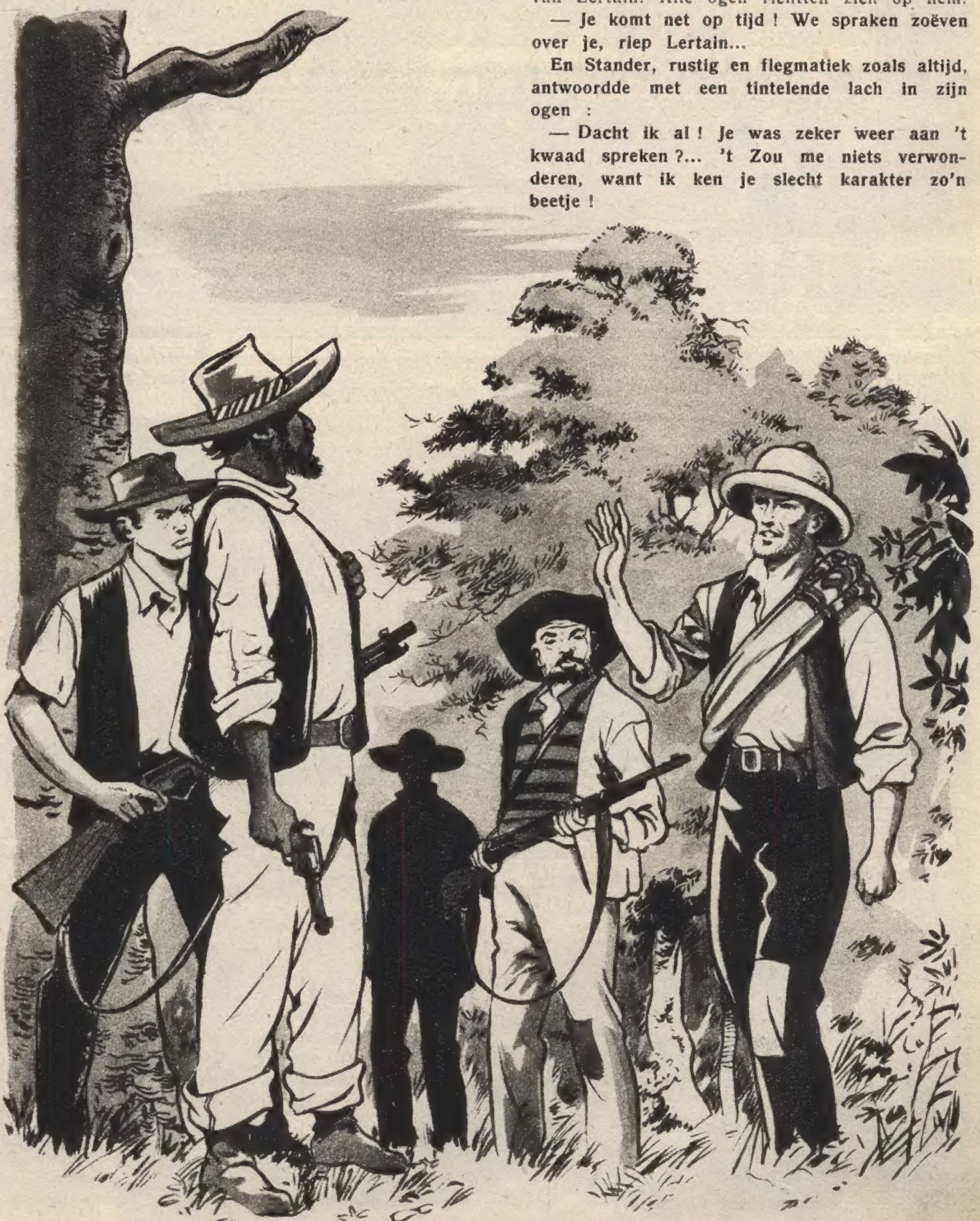
— Die koop is gesloten ! Jullie zijn vrij, Senores !

Wij groetten hem even hoofs en namen de benen.

★

Maurits Lertain glimlachte, terwijl hij vervolgde :

— Ja, mijn persoontje werd duurder betaald dan het hoofd van een staal- of petroleumkoning.

Maar ik raad jullie vragen. Hoe is het mogelijk dat die diamant, die ik toch verspeelde, de eerste steen van mijn fortuin was ? Het is heel eenvoudig ! In de overtuiging, dat een mens geen twee keer in zijn leven zulk een schat vindt, sloeg ik de hand aan 't werk...

Ik had toen ingezien dat het beter was eerlijk en hard te werken, dan de oerwouden en de broesse te doorzoeken in de hoop daar een schat te vinden. Geholpen door Cartia, waarmee ik toen door een onverbreekbare band was verbonden, begon ik deze plantage. Het duurde vele jaren vooraleer onze onderneming gedijde, maar thans zien jullie wat er uit gegroeid is...

Ik had Cartia onrechtvaardig verdacht en gewantrouwd. Nadat hij zijn leven en zijn hele fortuin op 't spel had gezet om me te redden, zag ik klaar... M'n vriend vertelde me toen dat Cartia niet zijn ware naam was...

★

Op het hetzelfde ogenblik trad Stander, een rustige, vriendelijke Zweed, de kamer binnen. Hij was de vennoot en de onafscheidelijke vriend van Lertain. Alle ogen richtten zich op hem.

— Je komt net op tijd ! We spraken zoëven over je, riep Lertain...

En Stander, rustig en flegmatiek zoals altijd, antwoordde met een tintelende lach in zijn ogen :

— Dacht ik al ! Je was zeker weer aan 't kwaad spreken ?... 't Zou me niets verwonderen, want ik ken je slecht karakter zo'n beetje !

DE BRONZEN SLEUTEL

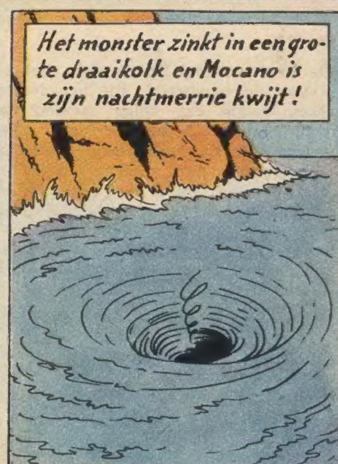
TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

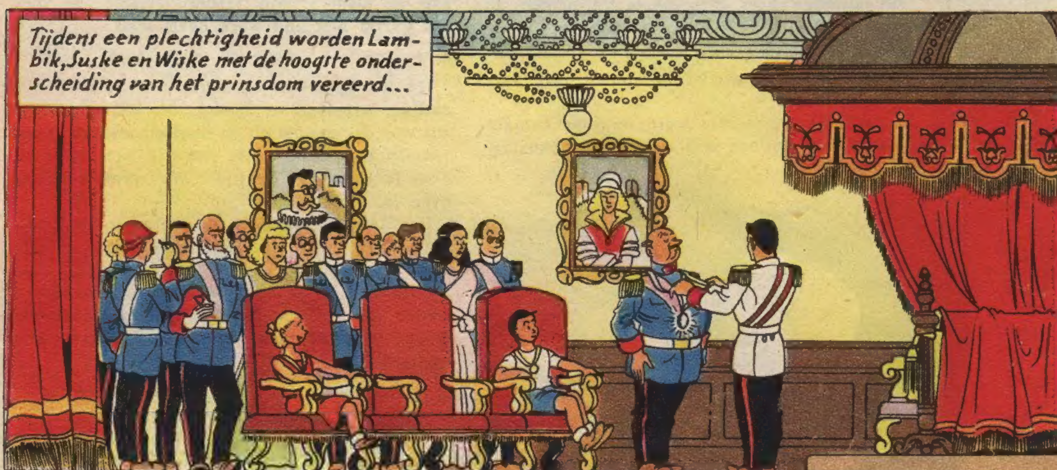
Prosper is er in geslaagd een lading dynamiet in de open muil van de brachiosaurus te werpen. Lambik doet de hele zaak op het strand ontploffen...

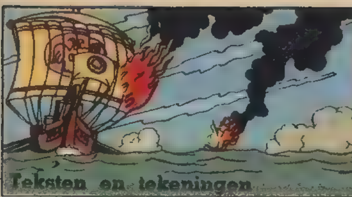

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en de soldaten van de gouverneur achtervolgen Segabal doorheen de stad. Op een gegeven ogenblik verdwijnt Segabal in de waterleiding en komt er nabij het theater weer uit...

Teksten en tekeningen van J. Martin

(Wordt voortgezet.)

Mijn Wapenspreuk

Onze openbare onderzoeken kennen een stijgend sukses! Ook deze keer had ik niet genoeg met een bladzijde om de beste antwoorden te publiceren. Het aantal prijzen werd dus uitzonderlijk bijna verdriedubbeld!

Ik had jullie gevraagd me te schrijven welke wapenspreuk, jullie gekozen hebben en waarom.

Ziehier nu de mooiste leuzen van de Kuifje's lezers :

DOE WEL EN ZIE NIET OM! — Ziedaar de spreuk die mij het best bevalt en die, naar mijn mening, op ieders blazoen en in ieders hart zou moeten prijken. In alle omstandigheden, zowel in het dagelijks leven als bij uitzonderlijke gebeurtenissen : Doe wel!

De mens is niet onfeilbaar. Gebeurt het dat een goed gemeende daad verkeerd uitvalt, niet verstaan of slecht uitgelegd word, klaag dan niet. Als iets misloopt : zie niet om, en luister vooral niet naar praatjes. Het is immers onmogelijk iedereen te bevredigen. Indien ge steeds voor God en geweten uw daden kunt verantwoorden, zijt ge uw leuze trouw geweest. (Jan Broux, Oostende : Een « Cinette ».)

DENKEN! DERVEN, DURVEN! DOEN! — Gelijk een auto gedragen door vier wielen, zijn weg over berg en dal bolt, zo ga ik mijn levensweg met zijn hoogten en laagten, gedragen door de vier D's. Waarom? **Denken** : om niet al te lichtzinnig te handelen en geen verkeerde weg op te rijden. **Derven** : om ook moeilijke zaken door te bijten en op alle wegen door te kunnen. **Durven** : om trouw te blijven aan mijn ideaal en er voor uit te komen. **Doen** : Geen woorden, maar daden! Geen aanzetten alleen, maar doorrijden! (Laurent Debay, St. Lambrechts Woluwe : Een « Cinette ».)

JE MAINTIENDRAI heb ik als wapenspreuk. Het is een leuze die je in moeilijke omstandigheden steeds nieuwe moed geeft. Ik heb deze spreuk reeds lang gekozen en wil haar mijn hele leven behouden! (Marc Ilegems, Beuken, Berchem (Antwerpen) : Een abonnement van drie maanden.)

ALS ICK CAN, dit is mijn levensregel. Zo men zijn alledaags werk volbrengt zo goed als men kan, heeft men de stille maar grote vreugde te mogen denken : ik heb mijn plicht gedaan. Te grote idealen nastreven is dikwijls verloren moeite. (Annie Suys, Oostende : Een abonnement van 3 maanden.)

WERK! is de leuze die ik verkies, dit betekent ten slotte : « vervul uw plicht ». Ik koos ze, omdat een man die werkt en zijn plicht doet gelukkig is. Ik ben er zeker van dat onze voorvaderen deze leuze reeds kenden, dat getuigt trouwens ons groots verleden. (L. Marx, Maaseik : Een abonnement van 3 maanden.)

WILLEN IS KUNNEN! — Voordien had ik geen leuze, maar ik ben nu « als een knape » aan 't zoeken geweest en sinds een paar dagen draag ik een schild, dat me tot ridder maakt. Word ik al eens uit het zadel gelicht in 't steekspel, aanstonds rijs ik recht, zwaard en schild opnieuw gereed. Mijn wil is als een versterkt kasteel, dat niet kan ingenomen worden. De vijanden zullen me wel blijven bestormen, maar de overwinningen zijn aan mij! Want « sterk willen, is veel kunnen »! (Marcel Verhaegen, St. Lambrechts Woluwe : Een Kuifjespet.)

QUOD VIDERE VIS ESTO! — Deze leuze keb ik gekozen. Ze staat boven de ingangspoort van een oud kasteeltje in onze gemeente en beduidt : « Wees wat ge schijnen wilt! » De spreuk is van eigen geboortegrond. Iedereen wil graag wezen wat hij schijnen wil, maar omdat te wezen moet men zich inspannen en moeite doen en mag men nooit opgeven! (L. Lefebvre, Zelzate : Een Kuifjespet.)

VERBETER DE WERELD, BEGIN MET UZELF! is de kenspreuk die ik kies. Vele mensen spreken dat de wereld zou moeten verbeteren, welnu het doeltreffendste is eerst zichzelf te verbeteren. Ik wil er mee beginnen. (Laurent Martens, Brugge : Een Kuifjespet.)

EENDRACHT MAAK MACHT is de leuze die op mij het meest indruk maakt. Het is de leuze van mijn vaderland en is het niet een spreuk vol waarheid? Kijken we maar even naar de roemrijke Guldensporenslag : de eendracht haalde het op de overmacht. Door deze leuze voor ogen te houden en te beleven zal ik mijn vaderland beter trachten te dienen. (H. Blancke, Tielt : Een Kuifjespet.)

TANDEM FIT SURCULUS ARBOR of HET RIJSKEN WORDT EINDELIJK EEN BOOM dit is onze familie wapenspreuk en ik behoud deze voor altijd. (Hans van Oppen, Sittard (Nederland) : Een Kuifjespet.)

ALLES VOOR VLAANDEREN, VLAANDEREN VOOR KRISTUS. — Als ik aan mijn volk denk, voel ik me geestdriftig worden en ik zou het met Rodenbach kunnen uitjubelen. Hoe droom ik ervan de klauwende leeuw te zwaaien en zo door de straten te stappen. Ik vind het schoon een ideaal te hebben! Vlaanderen, dag en nacht denk ik aan u, strijd ik voor u, bid ik voor u! (Erik Ponette, Ronse : Een Kuifjespet.)

HOU ENDE TROU! — Ik ben bij de scouts en daar heb ik mijn totem gekregen nl. Woelige Ever. Daarom staat op mijn wapenschild een everkop met als spreuk : « Hou ende Trou ». Het is een kernachtige spreuk. Er zit wat in. **Hou** betekent : hecht in de vriendschap. **Trou** : dat men zijn woord niet breekt. (Laurent Rikkens, Mechelen : Een wimpel.)

GOED BEGONNEN, HALF GEWONNEN. — Ik wil niet zijn zoals de mensen die op hun doodsbed triestig bekennen : Mocht ik herbeginnen, ik zou het beter doe! Waarom zou ik nu niet beginnen wat ik in mijn laatste uur wens gedaan te hebben? Mijn devies staat vast. Goed beginnen. Elke dag opnieuw. Even flink. Vandaag wil ik goed beginnen om later met een gerust hart te kunnen zeggen : goed heb ik geëindigd. (Aimé de Troch, Sint Lambrechts, Woluwe : Een wimpel.)

KUIFJE ONDERVRAAGT ZIJN VRIENDEN

WELK IS JE STOKPAARDJE?

Iedereen heeft een stokpaardje, een hobby, een liefhebberij waarmee men zijn vrije tijd op aangename wijze kan doorbrengen. Sommigen houden van schilderen, anderen van fotograferen of knutselen, postzegels verzamelen, enz.
Wat is nu je hobby, ofte liefhebberij, en waarom heb je dat bepaalde stokpaardje gekozen?
Je antwoord (max. tien regels) moet vóór *Dinsdag 1e Mei a.s.* ingezonden zijn. 1500 frs. prijzen. De onderwijzeressen, onderwijzers en jeugdleiders worden speciaal uitgenodigd om hun jongens en meisjes in groep te laten deelnemen aan onze openbare onderzoeken *JULLIE KRIJGEN HET WOORD.*

MIJN WAPENSPREUK

(VERVOLG)

RECHT DOOR ZEE is mijn leuze. Van mijn eerste kinderjaren zie ik schepen de haven uitvaren. Niet alleen de statige maalboot, maar ook de eenvoudige vissserssloep die zonder vrees, zonder ooit van koers te veranderen, de golven doorklieft en d evrije zee in steekt. Zo zou ik het ook willen doen. Heel mijn leven de rechte weg opgaan, fier en moedig de levenszee opvaren en nooit afwijken. (Jan Duribreux, Oostende : Een wimpel.)

IN TROUWE VAST. IN FIDE CONSTANS, is mijn leuze, omdat ze in het wapenschild staat van mijn geboortestad Mechelen, en omdat ze wijst op een eigenschap die elke deugdzame jongen en meisje moet bezitten : Trouw aan het gegeven woord ! (Jozef Laurent, Mechelen : Een wimpel.)

GOD, MIJN SCHILD ENDE BETROUWEN ! In alles betrouw ik op God, want Hij is mijn sterkste schild. Op God betrouwd, is op een rots gebouwd ! (Romain Blommaert, Brugge : Een album van « Suske en Wiske ».)

LEVET SCONE ! — Wat kunnen we beter kiezen dan deze spreuk ? Levet scone ! Ik wil mijn leven trouw blijven. Ik wil een eerlijke jongen zijn, om later een goed en schoon mens te worden. (René Blommaert, Brugge : Een album van « Suske en Wiske ».)

IK HOU HET NOORDEN ! — Een schipper moet zijn kompas volgen. Ik wil het Noorden van mijn geweten volgen, want dat is mijn beste kompas. Nooit wil ik daarvan afwijken, en zo bereik ik mijn bestemming : de hemel. (Fr. Vermeiren, Brugge : Een spel.)

STEEDS BETER ! — Een streven naar volmaaktheid. De volmaaktheid bereiken is onmogelijk maar, ze zo dicht mogelijk benaderen is het ideaal : dus méér dan de vervulling van zijn plicht. Pas als men de moed laat zinken, pas dan is de strijd verloren. Volharding brengt de overwinning : een betere, mooiere en gelukkigere wereld. (Suzanne Schockaert, Aalst : Een spel.)

HETGEEN EEN ANDER KAN, DAT KAN IK OOK, is mijn leuze. Wat voor iemand anders mogelijk is, is het ook voor mij. Als mijn kameraad bv. iets kan dat ik niet voor elkaar krijg, denk ik altijd aan mijn spreuk en met veel moed en volharding kom ik er steeds. (Gilbert Hollevoet, St. Kruis-Winkel : Een spel.)

FIER OM UW TAAK ! is mijn leuze. Als men iets goeds verricht, is men daarover blij en fier. (Pol Raport, Leuven : Een spel.)

NOOIT VERSAGEN ! — Ik wil niet opgeven, wanneer ik iets begonnen ben dat goed is, want platbroeken zijn er al genoeg. Enkel zij die niet versagen, geraken bij hun doel. (Jozef Bogaert, Brugge : Een boekje afdrukplaatjes.)

PAK AAN, EN VOLHARD ! Zo ik een jonkertje of een ridder was, zou ik in mijn schild schrijven. Een moeilijk werk stelt men gemakkelijk uit, of schuift het op andere schouders. Die A zegt moet ook B zeggen, daarom moet men eens begonnen ook zijn taak voleinden en... goed voleinden ! (Antoine Fiers, Oostakker : Een boekje afdrukplaatjes.)

MIK HOOG ! Waarom dit mijn spreuk is ? Ik wil iets bereiken in het leven en wanneer men niet hoog mikt, geraakt men nergens. Men zegt immers, dat de pijl vlug genoeg zakt. (Henri Coene, Brugge : Een boekje afdrukplaatjes.)

ZOEK DE ZON OP ! Mijn Brugs metje zei altijd : Het leven is een spekke zeur ende zoet en men moet aan aan de zoete kant lekken ! Ik wil een opgeruimde kerel zijn en de zon zoeken, ook in tegenspoed. (Henri van Hecke, Brugge : Een boekje afdrukplaatjes.)

JONGE MANNEN STRIJDT MET VUUR, VOOR DE KUIFJE'S LECTUUR ! Deze leuze koos ik boven alle anderen, omdat het onze trouwe lezers de moed zou geven « hun Kuifje » te verdedigen. (Willy Aernauts, Leuven : Een boekje afdrukplaatjes.)

VOOR KUIFJE, STUIF JE ! Als ik 's Woensdagsmiddags van de school thuis kom, stuif ik naar het boekenwinkeltje in onze straat. Niets of niemand kan me weerhouden, want ik weet dat « Kuifje » op me wacht en dat is mijn beste vriend. (Rudi de Wachter, Deurne-Antwerpen : Een boekje afdrukplaatjes.)

WEES BEREID ! Reeds drie jaar geleden heb ik deze levensleuze aanvaard. Bereid zijn te dienen, te werken, te gehoorzamen in 't blijde en het droevige, is niet altijd zo gemakkelijk. Ik wil echter mijn uiterste best doen steeds bereid te zijn en mijn leuze trouw te blijven. (Lea Debesschere, Doelstraat, 15, Hoegaarden : Een boekje afdrukplaatjes.)

De KUIFJE'S BON

TIMBRE TINTIN — KUIFJE'S BON

Erik Vermeire. — De Kuifje's bons zijn op de jampot gekleefd en worden niet afzonderlijk gegeven.

Gustaaf van den Eynden. — Zegels van 5 punten vind je op de doosjes chocosweet van Palmafina en de koekjes van Victoria.

Richard Verheyen. — Wil je me volledig je adres laten geworden ?

Willy de Wilde. — Voor het ogenblik zijn er geen andere geschenken dan deze vermeld op de lijst.

William van Campenhout. — Je brief heb ik goed ontvangen, doch je adres is niet volledig. Schrijf me dus vlug, indien je wenst je geschenk te ontvangen !

Hier volgt de volledige lijst van de geschenken verkrijgbaar met de Kuifje's bons :

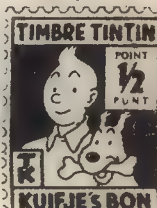
	Aantal punten.
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « Reinaert de Vos », per reeks (1)	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van HERGE, boekje « A », 15 figuren (2)	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door HERGE. Reeks I of Reeks II	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE geïllustreerd door HERGE, verschillende onderwerpen	80
6. Mooie Kuifje's wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren	100
7. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door HERGE. Model « A »	350
9. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
10. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door HERGE. Model « B »	500
11. Luxealbum van « Reinaert de Vos » die men met de vignetten kan illustreren ...	600

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar zijn : *De Schat van Scharlaken Rackam, De Zwarte Rotsen, De Krab met de Gulden Scharen.* (Vermelden boekje « A » of « B » en de titel.)

Weldra komen op de geschenkenlijst **de prachtige chromo's van KUIFJE**, van de collectie : « ZIEN en WETEN », met KUIFJE en BOBBIE en wetenswaardigheden over auto's, vliegtuigen, de marine, de spoorwegen, nationale klederdrachten, enz.

OPGELET ! Nog steeds stuurt men ons brieven met een onvoldoend aantal punten. Wie zulks doet, heeft er zelf schuld aan, wanneer het gevraagde geschenk lang uitblijft of helemaal niet kan verzonden worden.

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli weten dat de bandieten trachten te ontvluchten naar het eiland Nusa Penida. Barelli neemt het vliegtuig naar Djakarta en Moreau volgt tegen wil en dank...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

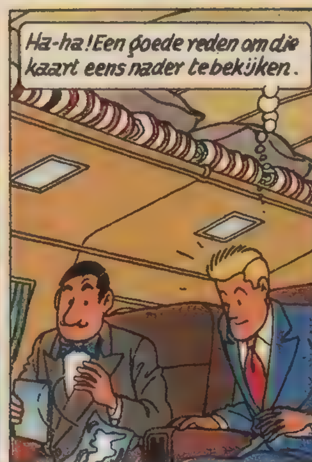

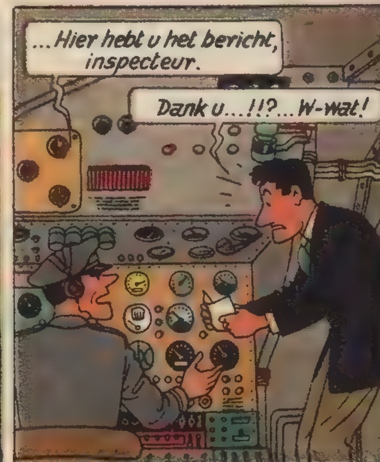

(Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

John Best en zijn vrienden leveren een verwoede strijd tegen een bende gangsters die zich willen meester maken van de beroemde koersauto de Rode Rapier. Lucas, de werktuigkundige, wil met de rol filmen aan de haal gaan...

Intussen zijn de bandieten, na het ongeluk in de bergen, aangekomen op het vliegveld. Ze zetten de reis voort per vliegtuig en zweven nu boven de Dolomieten...

Lucas wacht op de bende nabij het vliegveld. Hij brengt Stone op de hoogte van het gebeuren...

De volgende dag...

Het startsein wordt gegeven en de piloten rennen naar hun wagens...

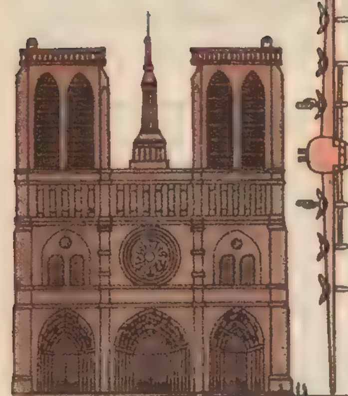

Het is een indrukwekkend vertrek !

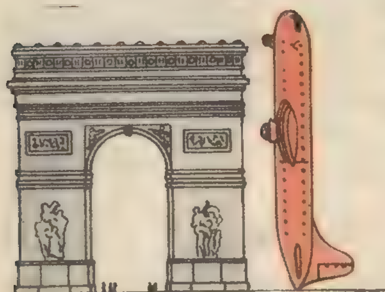
(Wordt voortgezet.)

4.500 KLEINE RENAULTS VOOR EEN VLIEGTUIG!

DE Amerikanen hebben eigenliefde, iedereen weet het trouwens. Als ze over hun wolkenkrabbers en hun business spreken, dan volgt daar onvermijdelijk achter « the biggest in the world », de grootste ter wereld ! Het grootste vliegtuig hadden ze nog niet en daarom hebben ze de strijd aangebonden met de Engelse en Franse luchtvaart. Alles wijst er op dat de Yankees het laatste woord zullen hebben. Eerst kwamen de Stratocruisers met twee bruggen, dan het fameuze watervliegtuig van Howard Hugues (180 ton) dat geweldig veel ophef maakte en waarover ik reeds een en ander vertelde. De Fransen en de Engelsen zetten het tegenoffensief in met de SNCASE en de « *Saunders-Roe* ». De Amerikanen verdubbelden hun inspanning en drie reuzen zagen het levenslicht : De *Constitution*, de *XB-36*, een bombardementsvliegtuig en de *Convair XC-99*, dat aanzien wordt als « het » grootste vliegtuig ter wereld !

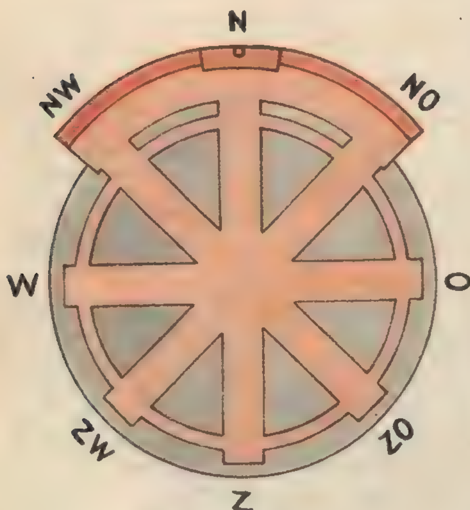
CIJFERS OM VAN TE DUIZELEN !

Leeg weegt dit monster zo maar eventjes 62 ton of het gewicht van zestig Citroëns 11 PK. Geladen weegt het 136 ton. De Convair XC-99 verbruikt 550 liters benzine per 100 km. d.w.z. voldoende brandstof om negentig Renault's 4 PK. dezelfde afstand te laten afleggen. Met de benzinevoorraad van één XC-99 kan één Citroën 11 PK. 500.000 km. afleggen, de Convair zelf komt er niet verder mee dan 13.000 km.

De Convair XC-99 is 17,50 meter hoog, of een gebouw met verschillende verdiepingen. De vleugelwijdte bedraagt 70 meter (de toren van het Stadhuis van Brussel is 96 meter) en is 55,50 meter lang, dat is tien meter meer dan de Arc de Triomphe te Parijs.

De totale kracht van de motoren, zes Pratt en Whitney, ieder van 300 PK., is gelijk aan vier duizend vijf honderd Renault's 4 PK.

Voegen we hieraan toe, dat deze reus 200 tot 400 passagiers kan vervoeren en men heeft een klein idee van de afmetingen van de Convair XC-99.

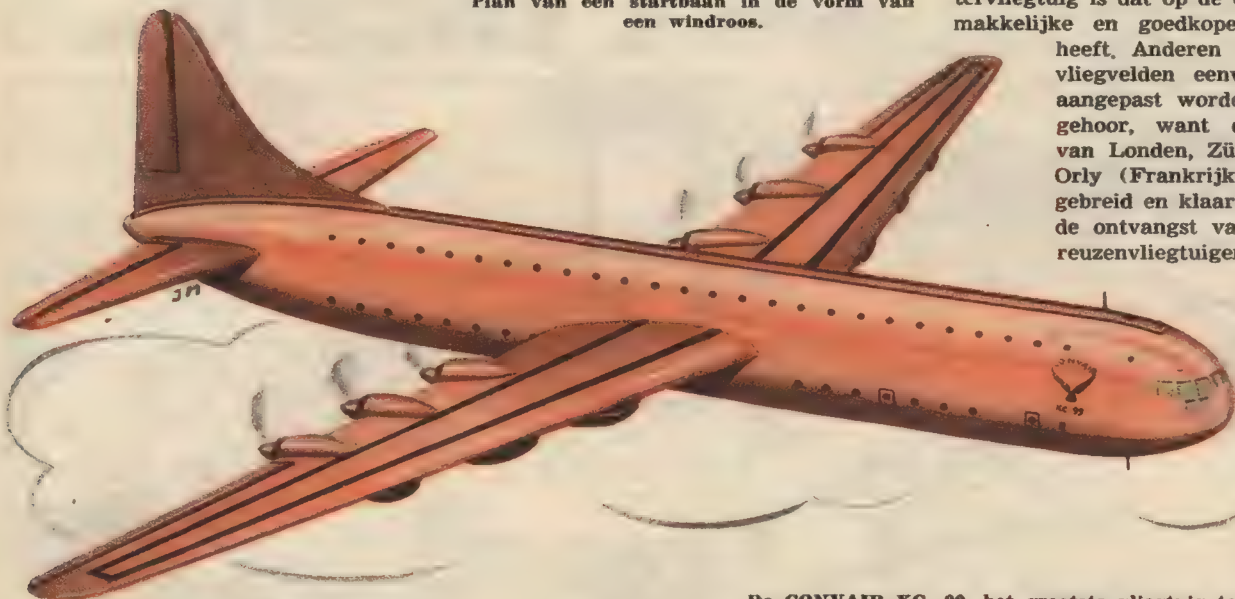
Plan van een startbaan in de vorm van een windroos.

WAAR EINDIGT DIE WEDLOOP ?

We doen ons hoedje af voor de ingenieurs die zulk een monster hebben gemaakt, doch we vragen ons meteen af of men met de Convair XC-99 niet een soort plafond heeft bereikt ?

Reactiemotoren, raketten en weldra de atoom-motoren zijn in staat een groter gewicht op te tillen en vooruit te stuwen, maar er zijn andere moeilijkheden die hiermee niet van de baan zijn geruimd. Allereerst de vliegvelden ! Op welk vliegveld stijgen en dalen zulke reuzen ? Voor de Convair XC-99 werd er een speciale startbaan gemaakt uit gewapend beton die op een beperkte oppervlakte en per wiel 60 ton kan dragen. Negentig vliegvelden op honderd bezitten zulk een startbaan niet. De baan moet bovendien minstens 2,5 km. lang zijn om met die reus zonder ongelukken te starten. Daar een vliegtuig steeds tegen de wind daalt moeten de vliegvelden uitgerust zijn met een reeks betonbanen aangelegd in de vorm van een ster, met een diameter van 3 km.

Onnodig te zeggen dat zoiets ontzaglijk veel geld kost, zonder zelfs te gewagen van de loodsen. Sommige technici verklaren dat het reuzenvliegtuig te verdedigen is, wanneer het een watervliegtuig is dat op de oceaan een gemakkelijke en goedkope landingsbasis heeft. Anderen vinden dat de vliegvelden eenvoudig moeten aangepast worden. Zij vonden gehoor, want de vliegvelden van Londen, Zürich-Kloten en Orly (Frankrijk) worden uitgebreid en klaar gemaakt voor de ontvangst van de moderne reuzenvliegtuigen.

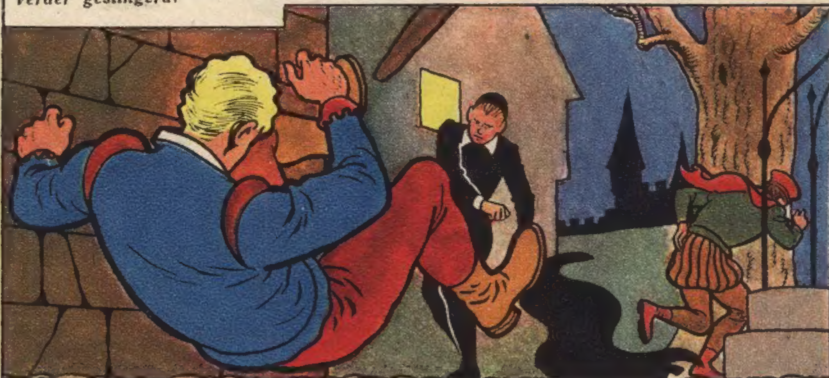
De CONVAIR XC - 99, het grootste vliegtuig ter wereld... voor het ogenblik !

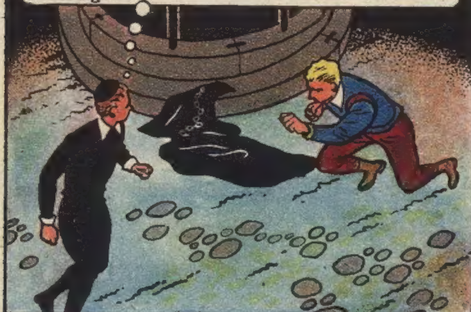
MONSIEUR VINCENT

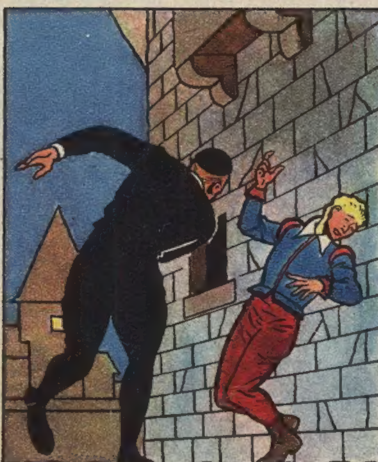
Vincent is getroffen door de grote armoede die er heerst in zijn land, dat bovendien nog verscheurd wordt door godsdienstoorlogen. Vincent wil priester worden; op een avond komt hij terug van de universiteit en wordt door Hugenoten aangevallen...

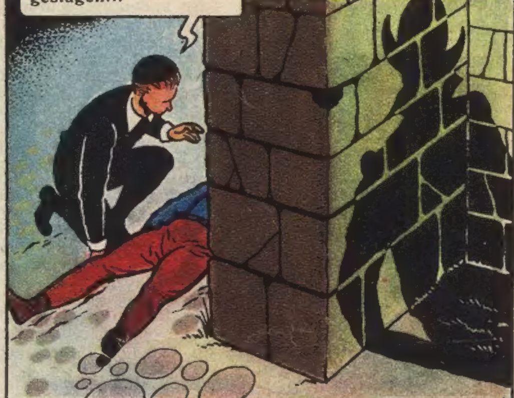
TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

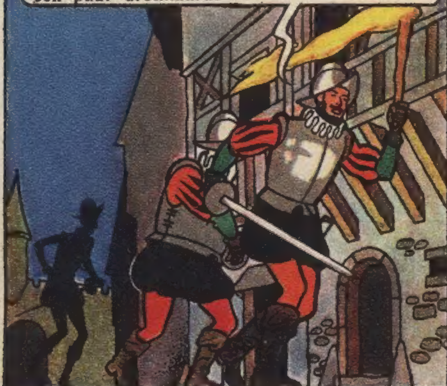

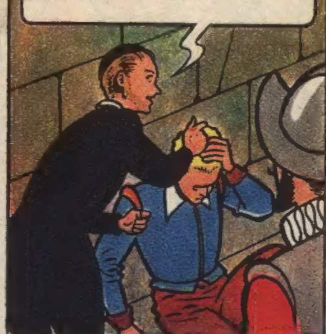

(Wordt voortgezet.)

WAAR ZIJN DE KABOUTERS ?

HEEL lang geleden waren er op aarde reeds dwergen, die in kunstvaardigheid en ook in scherpzinnigheid de mensen ver overtroffen. Zij doorsnuffelden de diepten van de aarde en vonden daar edele metalen en kostbare stenen, die zij zorgvuldig verborgen hielden in hun ondergrondse spelonken. Heel bekoorlijk van uiterlijk waren ze niet : een donkere huid, een groot hoofd met groene karbonkelogen, korte benen en soms een bocheltje. Zij waren telgen van de duisternis en mochten zich dan ook overdag niet vertonen, want zodra ze door de zon bestraald werden, veranderden zij in steen. Overdag hielden zij zich bezig met zang en spel onder de aardoppervlakte en bij nacht kwamen ze te voorschijn.

Dat waren de dwergen, aardmannetjes of alvermannekens.

De kabouters echter waren gebonden aan het huis; het waren de beschermgeesten van de woning en zij hielden zich liefst op bij de haard. Vanzelfsprekend waren de kabouters neefjes van de dwergen, maar waar deze laatsten diep onder de grond hun woning hadden, bleven de kabouters de woning trouw, die zij onder hun bescherming genomen hadden. Meestal vertoefden zij in de daksparren en hulpvaardig stonden zij de boer, de molenaar, de timmerman en andere arbeiders bij in hun taak. Nochtans werkten zij alleen bij nacht. Tot beloning van hun goede diensten, kregen ze geregeld een schoteltje melk of een stapeltje pannekoeken.

Wanneer ze geplaagd werden, verlieten zij echter de woning en trokken naar een ander huis, waar ze beter verzorgd werden. Zo had een muldersknecht eens stukken van oude schoenzolen in hun pap gedaan, in plaats van broodbrokken. Nieuwsgierig hoe die vreemdsoortige kost zijn gasten zou bevallen, ging hij door een gaatje van de zoldering kijken.

De kabouters verschenen en begonnen hun maal, tevreden over zoveel lekkers. Maar spoedig beet een van hen op een stuk leer, zodat hij jammerde van de pijn. « Wat is die peperkoek toch taai ! », riep hij, en ook de anderen stemden er mee in.

En vermits de kabouters alles konden te weten komen, wisten ze gauw dat het de knecht was, die hen had willen bedotten.

Terwijl zijn ogen bliksemden van toorn, riep de oude kabouter : « We zullen de knecht die kunstjes wel afleren ! Zo'n deugniet ! Hij ligt daarboven naar ons nog te loeren ook, de vlegel ! Blaas hem z'n licht eens uit... »

Eén van de roodgemutste kereltjes ijlde de zoldertrap op, en de volgende morgen was de knecht langs één oog blind.

Meestal waren ze echter goedmoedige helpers. In Vlaanderen wasten ze 's nachts het linnen en in Limburg schuurden ze het koperwerk. Rond Hasselt zette men potten en pannen voor hen gereed en legde men er een zakje tabak bij. Te Aarschot, op de Dorenberg, lapten ze ketels.

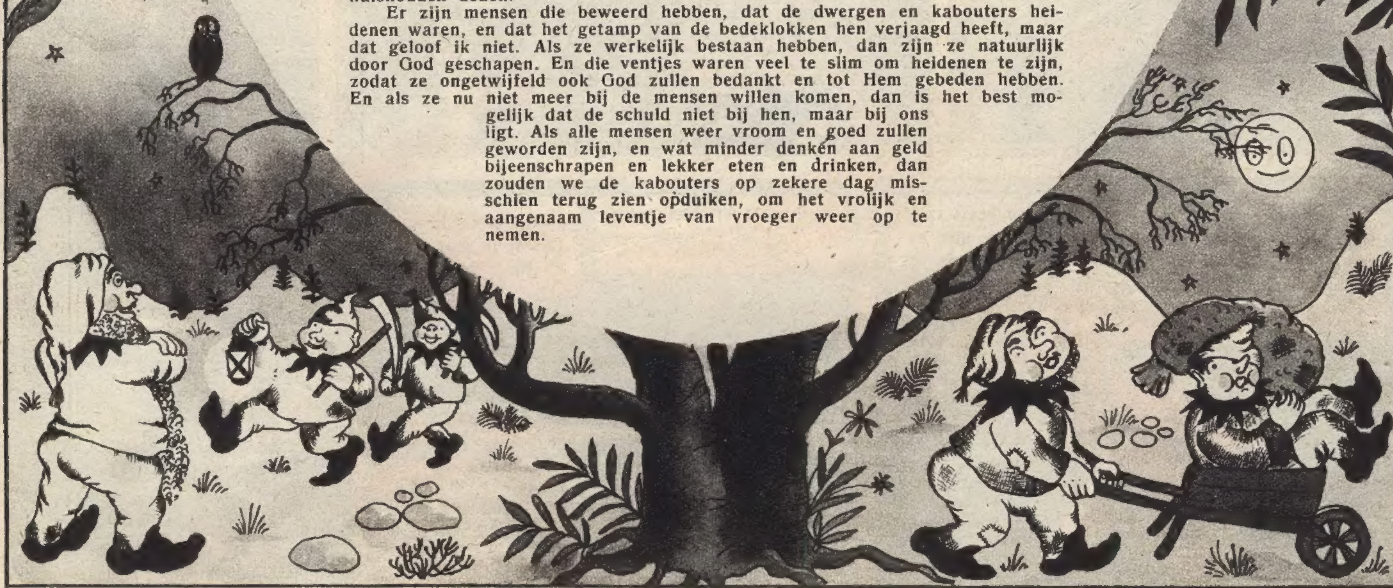
We zeiden, dat er een verschil bestond tussen de dwergen of alvermannetjes — die onder de grond leefden — en de kabouters, die aan een woning verbonden waren. Maar na verloop van tijd is dat verschil vervaagd, en toen de kabouters de woning van de mensen voor goed verlieten, zijn ze natuurlijk met de dwergen gaan samenwonen en is het één volkske geworden.

Ze worden verondersteld, thans de diepten van de aarde te bewonen en hun ondergrondse paleizen niet meer te verlaten.

Tussen Bekkevoort en Waanrode ligt een heuvel, met dennen beplant, welke de naam draagt van Alverberg en bij het volk nog altijd bekend staat als de verblijfplaats — of de vroegere verblijfplaats — van een dwergenstam. Te Lubbeek, in het Hageland, zal het kleinste kind je de Alverberg wijzen, die op vele plaatsen nog altijd hol is. Te Aarschot woonden ze in de grotten van de Dorenberg en te Gelrode is er ook nog een vermaarde Kabouterberg. Men heeft op sommige van die plaatsen eens gegraven, om de doorgang tot hun paleizen te ontdekken, maar alle pogingen bleven vruchteloos.

Het waren kleine pagadderkens, maar bovenmate slim ! En toveren dat ze konden ! Als men ergens pensen bakte, moest men er dadelijk een kruisteken over maken, of ze vlogen uit de pan recht naar de Alverberg ! Bij hen woonden de Hussen, kleine vrouwkens, die hun huishouden deden.

Er zijn mensen die beweerd hebben, dat de dwergen en kabouters heidenen waren, en dat het getamp van de bedeklokken hen verjaagd heeft, maar dat geloof ik niet. Als ze werkelijk bestaan hebben, dan zijn ze natuurlijk door God geschapen. En die ventjes waren veel te slim om heidenen te zijn, zodat ze ongetwijfeld ook God zullen bedankt en tot Hem gebeden hebben. En als ze nu niet meer bij de mensen willen komen, dan is het best mogelijk dat de schuld niet bij hen, maar bij ons ligt. Als alle mensen weer vroom en goed zullen geworden zijn, en wat minder denken aan geld bijeenschrapen en lekker eten en drinken, dan zouden we de kabouters op zekere dag misschien terug zien opduiken, om het vrolijk en aangenaam leventje van vroeger weer op te nemen.

Victoria presenteert

CHOKO Het Nikkertje

(Wordt voortgezet.)

UIT DE VIER WINDSTREKEN

HET TROTSE ALBION

Groot-Brittannie of het Verenigd Koninkrijk wordt ook wel eens Albion genoemd. Albion is de oudste naam voor het eiland en werd afgeleid van het Latijns albus=wit, naar de witte krijtrotsen aan het Kanaal.

WITTE VLIEGTUIGEN VOOR DE WARME LANDEN

DE toestellen welke de vliegvelden in de buurt van de Evenaar aandoen hebben veel te lijden van de hitte, vooral wanneer ze een tijdlang in open lucht blijven staan om/ ze te herstellen of wat ook. Om nu de stuurhut en de ruimte voor de passagiers beter tegen de hitte te beschermen, heeft de Air France besloten zijn « Constallation » en « DC 4 » in het wit te zetten. Wit kaatst immers de hitte af en is, zeker in de warme streken, fris en praktisch.

DE EEUWIGE PROFS...

Met het avondblad in de hand kwam mevrouw de studeerkamer van de professor binnenstormen.

— Ze schrijven dat je dood bent! riep ze.

— Zo, laten we niet vergeten een kaartje te sturen, zei de hooggeleerde, opkijkend uit zijn dikke boeken.

DE OSCAR VAN DE PHILATELIE

ER is weer een nieuwe « Oscar » in het leven geroepen, ditmaal een voor de postzegelliefhebbers. Deze Oscar voorgesteld door een gouden beeldje ter waarde van één millioen Fr. Frs. zal aan de eigenaar van de mooiste postzegelverzameling ter wereld worden uitgereikt.

ONVERHOOPTE RIJKDOM!

DE Londenaar J. Edmonds vond een blad niet geperforeerde postzegels in een boekje zegels, dat hij op een postkantoor voor 5 shilling (45 frs.) had gekocht. Hij gaf de zegels aan een philatelist en was hoogst verbaasd toen deze er hem de som van 200 pond (of 28.000 frs.) voor neertelde.

EEN OUWE TAAIE!

EEN bediende van de electrische centrale van Porto Bello (Schotland) kreeg een lading van 6.600 volt door het lichaam waardoor kortsluiting ontstond op het gewestelijk distributienet. De bediende beide zelf om een ambulancewagen te vragen. Volgens de laatste berichten is zijn toestand zeer bevredigend.

WAT BETEKENT HET WOORD FISCUS?

HET is een Latijns woord dat geldmandje betekent en waarmee, ten tijde van de Romeinse keizers, de privékas van de vorst werd aangeduid ter onderscheiding van de staatskas. In latere tijden werd en wordt nog steeds door fiscus de staatskas in het algemeen aangeduid en de administratie der belastingen in het bijzonder.

HET KERSENPIT-BOEKJE

VALENTIN KAUFMAN, een Duits vakman, heeft aan de Paus een geschiedenis van München gezonden die 10.000 woorden telt en die geschreven is een boek dat de afmetingen heeft van een kersenpit. Kaufman zegt, dat dit het kleinste boek ter wereld is. De schrijver heeft de geschiedenis van München met een vergrootglas neergepend. Zijn droom is dat dit boekje in de pauselijke bibliotheek zou prijken naast de reusachtige bijbel van 175 kg.

LOURDES 1950

IN de loop van 1950 hebben meer dan een millioen bedevaartgangers of bezoekers met 332 extra-treinen de grot van Lourdes bezocht. Er zijn ook 179 speciale vliegtuigen geland en een ontelbaar aantal auto's en autobussen parkeerden dagelijks in of om de stad. Onder de pelgrims bevonden zich zes kardinalen, twee apostolische nuntii, negen en vijftig aartsbisschoppen en twee honderd en vijf bisschoppen. Er werden 49.260 missen gecelebreerd bij de hoogaltaars. In de grot alleen werden 1.187.000 heilige communies uitgereikt. 27.556 zieken werden in de ziekenhuizen ondergebracht.

EEN HOEFIJZER BRENGT GELUK

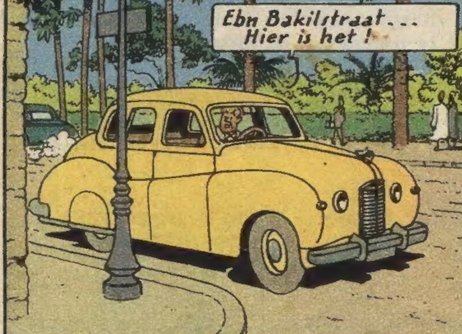

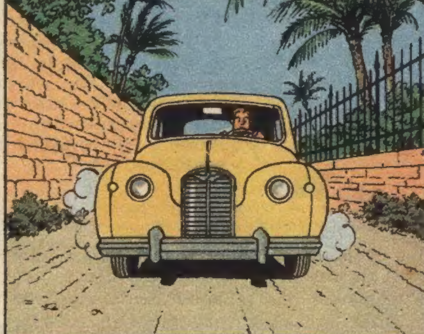

Op de hoogvlakte van Gizeh, komt Mortimer in botsing met Sharkey. Dr. Grossgrabenstein komt uit een van de putten te voorschijn en Mortimer brengt een bezoek aan de werken. Een rotsblok stort naar beneden en Mortimer kan op het nippertje op zij springen. Dr. Grossgrabenstein nodigt de professor uit...

(1) Oudegyptisch bankvormig grafmonument uit de tijd vóór de pyramiden.

(Wordt voortgezet.)